

Pārbaudījums

23 Un Viņš iekāpa laivā, un Viņa mācekļi Tam sekoja.

24 Un redzi, liela vētra sacēlās jūrā, tā ka viņi laivai gāzās pāri, bet Viņš gulēja.

25 Un tie piegāja pie Viņa un modināja Viņu, sacīdami: "Kungs, palīdzī mums, mēs grimstam!"

26 Un Viņš uz tiem saka: "Kam esat tik bailīgi, jūs mazticīgie?"

Un Viņš cēlās, apsauca vēju un jūru, un iestājās pilnīgs klusums.

27 Bet cilvēki brīnīdamies sacīja: "Kas Tas tāds, ka vēji un jūra Tam paklausa?" Mat. 8: 23–27

Mīlā draudze!

Es Jums sākumā vēlos pastāstīt vienu līdzību.

Pirms daudziem gadiem pie bīstama jūras krasta daži ļaudis izveidoja glābšanas staciju, lai palīdzētu tiem, kas ar savu kuģi bija avarējuši. Šai glābšanas stacijai bija tikai viena vienīga laiva. Ar to mazā, bet drosmīgā komanda vienmēr atkal, jebkurā diennakts laikā, devās jūrā, lai glābtu cietušos. Nepagāja ilgs laiks, līdz šis mazais atbalsta punkts kļuva slavens. Daudzi no tiem, kas tika izglābti, tāpat cilvēki no tuvākās apkārtnes, labprāt ziedoja naudu, lai atbalstītu glābšanas staciju. Atbalstītāju skaits kļuva lielāks un lielāks. Ar saziēdoto naudu glābšanas staciju varēja paplašināt, tā kļuva skaistāka un ērtāka. Palēnām tā kļuva par jauku atpūtas vietu, kur vīri sapulcējās kā jahtu klubā. Vienmēr vairāk komandas biedru atteicās doties jūrā un glābt nelaimē nokļuvušos. Tie vispār gribēja likvidēt glābšanas dienestu, jo tas bija nepatīkams darbs un traucēja kluba ikdienu. Tomēr daži drosmīgie, kas uzskatīja, ka cilvēku dzīvības glābšana ir pats galvenais, atdalījās no viņiem. Mazliet attālāk tie ar ļoti maziem līdzekļiem izveidoja jaunu glābšanas staciju. Bet arī to pēc neilga laika piemeklēja tas pats liktenis. Tās labā slava izplatījās ļoti ātri, nāca klāt jauni labvēļi, un – izveidojās jauna atpūtas vieta. Tā, visbeidzot, vajadzēja dibināt trešo glābšanas staciju. Bet arī šeit atkārtojās tas pats stāsts. Ja šodien kāds apmeklē šo jūras krastu, tas gar krasta ielu atrod ievērojamu skaitu ekskluzīvus klubus un restorānus. Joprojām šajā krastā avarē daudzi kuģi, vienīgi – lielākā daļa no cietušajiem iet bojā.

Šis stāsts ir brīdinājums mums kā draudzei, lai neiekārtojamies pārāk ērti un nepazaudējam no acīm pašu galveno, kāpēc mēs vispār pastāvam. Savā ziņā, baznīca vai draudze ir kā kuģis. Arhitektūrā to vietu baznīcā, kur Jūs sēžat, dēvē par kuģi. Tagad iedomājaties, mēs visi tur sēžam un airējam šo lielo laivu. Kā Jums šķiet, uz kuriem mēs dodamies? Vai mēs vispār esam vienots veselums? Vai ir tā, ka mēs veidojam atsevišķas komandas un neredzam vairs to kopīgo? Vai mēs vispār nekur vairs nebraucam, jo tāpat viss ir labi? Uz kuriem mēs dodamies, kā Jums liekas?

Mūsu uzdevums ir apliecināt Jēzu Kristu savai pilsētai, savam reģionam, visiem kopā meklēt Dieva valstību un liecināt par to spēku, kas mums dāvina dzīvību un mīlestību. Kā to izdarīt, to mēs varam mācīties evaņģēlijos. Šodienas stāstā Jēzus aicina savus mācekļus vakarstundā doties uz Ģenecaretas ezera otro krastu, pagānu teritorijā. Doties uz otro krastu, vakarā. To var saprast arī simboliski. Tas nozīmē, ka ir jādodas uz nezināmo, svešo, tumsā, kur valda bailes un aizspriedumi, kur tevi var sagaidīt visādas briesmas un pārdzīvojumi. Evaņģēlisti šo ezeru dēvē par jūru. Šeit nav tik svarīgs vietas apzīmējums, bet te ir runa par garīgu teritoriju, kur valda dēmoni, bailes, dzīvei naidīgi spēki. Pirmie kristieši to piedzīvoja, kad viņi gāja sludināt evaņģēliju pagāniem. Viņi pārkāpa robežu, meklēja kontaktu ar saviem ienaidniekiem, ar tiem, no kuriem parastie ļaudis izvairījās, kas bija nešķīsti un kuriem bija citas vērtības. To darot, viņi piedzīvoja milzīgu pretestību, gan iekšēji, gan ārēji. Iekšēji tāpēc, ka arī viņi bija sava laika bērni. Mums jau arī nemaz nav tik viegli kontaktēties ar kādu sveštautieti, piemēram no Turcijas – kas tik viss nav dzirdēts par tiem musulmaņiem. Ja gribam sekot Jēzum, mēs nedrīkstam apstāties. Jēzus saka: "**Lapsām ir alas, putniem apakš debess ir ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur savu galvu nolikt.**" Tagad Jēzus ir tik noguris, visu dienu Viņš bija sludinājis, un Viņš aizmieg laivā. Viņam nav citas vietas, kur atpūsties, un jau atkal Viņš dodas

uz nākošo vietu, lai apliecinātu Dieva valstību.

Ko tas nozīmē mums? Viena lieta ir, ka mums ir jāuzmanās no tā, ka slinkums un vēlme iekārtoties savās četrās sienās, neņem virsroku. Tas var gadīties, ka vakarā, pēc darba, kad tu esi noguris un gribi atpūsties, zvana tavs kaimiņš un grib izrunāties. Nu ko, ielaidīsi viņu, vai pateiksi – atnāc citā dienā? Bet tā nav tikai mūsu individuālā lieta, šeit ir runa par draudzes un baznīcas uzdevumu. Arī šeit mēs nevaram ieritināties savā labsajūtā, ka ar mums viss ir labi. Mums apkārt ir tik daudz cilvēku, kas dzīvo aukstumā, kas nepazīst Dieva mīlestību, kas ir rūpju un bēdu pārņemti. Kā mēs kā baznīca varam teikt, ka viss ir labi? Tieši šajos laikos mums ir jāatver savas durvis un pašiem jāiet ārā meklēt tos, kas ir aizmirsti, atstāti vieni, bez palīdzības. Dieva acīs katrs cilvēks ir vērtība. Viņš mūsu visu labā ir atdevis Savu Dēlu, kā tad mēs neatdosim kaut vai kādu labu vārdu, vai savu palīdzīgo roku? Katru reizi, kad mēs uzsākam kaut ko jaunu, ir jāpārvar visādi šķēršļi. Piemēram, tagad, kad pieteicāmies Ziemassvētku tirdziņam Darmštātē, lai tur pārdotu cilvēku ar īpašām vajadzībām gatavotos rokdarbus. Cik daudz negaidītu problēmu, visādu grūtību, un sarežģījumu. Vai nebūtu bijis vieglāk neko nedarīt? Protams, tā tas ir. Tikai jautājums, vai mēs vēl esam ceļā, kopā ar Jēzu? Varbūt, ka mēs kā draudze varētu sagatavot misijas dienas, un pārdomāt, kā mēs varam uzrunāt tos, kas dzīvo mums līdzās. Mums tādēļ nav jābrauc uz Cerību festivālu Rīgā vai jādodas uz jūras otro krastu. Šeit tas ģeogrāfiskais attālums nav no svara, bet tas – cik tālu mēs esam viens no otra, ka mēs pārvaram neuzticību, aizspriedumus, bailes un mazdūšību.

Dodoties šajā ceļā mums ir jārēķinās, ka agri vai vēl mēs nokļūsim vētrā. Var gadīties, ka tevi izsmej un aprunā, var gadīties, ka tevi piekrāp, ka tu gribēji labu, bet sanāca kā vienmēr. Var gadīties, ka tev vairs nav spēka, un tu nesaproti, ko Dievs no tevis grib. Arī mācekļi, kuru vidū bija pieredzējuši zvejnieki, to ļoti labi zināja, ka vakarstundā var ātri uznākt negaiss. Un tomēr viņi klausīja Jēzum. Bet tagad, kad tiešām tā notika, viņi kļuva nervozi. Viņi mētāja mazo laiviņu, ūdens smēlās iekšā, tie vairs nebija joki, bet reālas dzīvības briesmas. Un kā tas Jēzus šādos apstākļos varēja tik mierīgi gulēt? Un viņi piegāja un pamodināja Viņu, sacīdami: **“Kungs, palīdzi mums, mēs grimstam!”** Bet Jēzus atbild ar pārmetumu, kāpēc viņi ir tik mazticīgi un baiļu pārņemti. Un tad Viņš apsauc vējus un jūru, un iestājās miers.

Varētu jautāt, kā tad mācekļiem, pēc Jēzus domām, bija jārikojas brīdī, kad vētra tos apdraudēja.

Vai vajadzēja Dievu lūgt un vienkārši paļauties? Vai mierināt sevi ar domu, ka viss būs labi, Dievs jau viņus neatstās? Un tomēr tā ir tik dabīga lieta, ka uznāk bailes un izmisums tad, kad dzīvība ir apdraudēta.

Vācu teologs un moecklis Dītrihs Bonhoefer savās vēstulēs no cietuma rakstīja par savām pārdomām gaisa uzbrukuma laikā: *“Es vienmēr atkal novēroju, ka ir tik maz cilvēku, kas var sevī dot mājvietu vairākām lietām vienlaicīgi; ja nāk lidmašīnas, tad tās ir tikai bailes; ja ir kas labs ko paēst, tā ir tikai kārība; ja nepiepildās kāda vēlme, tie ir izmisuši... Turpretī kristietība mūs noliek dažādās dzīves dimensijās vienlaicīgi, mūsos mājō, tā varētu teikt, Dievs un visa pasaule. [...] mēs baidāmies par savu dzīvību, bet mums arī vienlaicīgi jādomā domas, kas mums ir daudz svarīgākas par savu dzīvību. Piemēram, tiklīdz mēs trauksmes laikā tiekam iemesti citā virzienā nekā tikai rūpēs par savu paša drošību, piemēram, tad, ka es pieņemu uzdevumu, mierināt man blakus esošos, tad situācija pilnīgi izmainās. [...] Es jau gandrīz esmu to pieņēmis kā normu, ka brīdī, kad ļaudis trīc aiz bailēm no uzbrukuma, es vienmēr runāju par to, ka mazās pilsētās tāds uzbrukums ir daudz briesmīgāks.”*

Protams, mums nav dota nekāda garantija, ka Dievs vienmēr un visur palīdzēs. Arī pats D. Bonhēfers kara beigās tika pakārtis kā nacistu ienaidnieks. Tomēr – vai tāpēc viņa cerība bija veltīga?

Kā kristieši mēs dzīvojam ar augšāmcelšanās cerību. Mēs esam savienoti ar Jēzu. Viņš ir kopā ar mums visos mūsu ceļos. Un nav nekā, kas mūs varētu šķirt no Viņa. Jā, sekošana Viņam var nozīmēt, ka arī mums ir jāiziet krusta tumsai, caur sāpēm un ciešanām, bet Lieldienas notikumi liecina, ka ar to mūsu ceļš nebeidzas, ka Dievs dāvinās jaunu dzīvību un uzvarēs visu, kas mūs no Viņa šķir. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 14.11.2010. /